

Gudesønner gjør opprør (1 Mos 6,1-8)

Det er Stein Erland Brun som fører ordet her. Jeg ga en kort presentasjon av meg selv i forbindelse med artikkelen jeg bidro med i Leksjon 1 i Modul 1 her i Kurs 2. Den artikkelen og podkastepisoden hadde tittelen «Bakteppe for 1. Mosebok og Bibelen for øvrig».

En merkelig historie i 1. Mosebok 6,1-8

Temaet vi skal ta for oss nå, er de første 8 versene i 1. Mosebok kapittel 6. Der finner vi en historie med en del spesielle innslag. Den kan virke merkelig, men den er langt fra uviktig.

Fortellingen går slik:

¹ Nå begynte menneskene å bli mange på jorden, og de hadde fått døtre. ² Da så gudesønnene at menneskedøtrene var vakre, og de tok noen av dem til koner, dem de helst ville ha. ³ Herren sa: «Min ånd skal ikke for alltid bli værende i menneskene, for de er av kjøtt og blod. Deres levetid skal være 120 år.»

⁴ Det var kjemper på jorden i de dager, og siden også. For gudesønnene gikk inn til menneskedøtrene, som fødte dem barn. Dette er de mektige fra eldgammel tid, de navngjetne.

⁵ Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden, for alt de ville og planla i sitt hjerte, var ondt, dagen lang. ⁶ Da angret Herren at han hadde laget mennesker på jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte. ⁷ Og Herren sa: «Jeg vil utslette menneskene som jeg har skapt, fra jorden, alt fra mennesker til fe, kryp og fugler under himmelen. For jeg angret at jeg har laget dem.»

⁸ Men Noah fant nåde for Herrens øyne.

I møte med en slik tekst reiser det seg mange spørsmål, for eksempel:

- Angående vers 1-2: Hvem er disse gudesønnene som så at menneskedøtrene var vakre?
- Angående vers 4: Hva er sammenhengen mellom at menneskedøtrene fødte gudesønnenes barn og at det var kjemper på jorden – og hva vil det si at de var mektige og navngjetne?
- Angående vers 5: Er det en sammenheng mellom menneskenes store ondskap og det som står i de foregående versene om gudesønnene, menneskedøtrene og kjempene?

Det er ikke så lett å finne opplagte svar på disse spørsmålene ut fra denne teksten, og det finnes knapt nok noen andre steder i Bibelen som kan hjelpe oss med å forstå den. Men fortvil ikke: Det finnes et jødisk skrift som gir uttømmende svar på disse spørsmålene, og mere til. Den teksten heter 1. Enoks bok.

Om Enoks bok

Først litt om hva som står i GT om Enok. 1 Mosebok kapittel 4 omtaler de to første sønnene til Adam og Eva. Det var Kain og Abel. Så i kapittel 5 beskrives det at Adam fikk enda en sønn, Set, og denne sønnens slektslinje listes opp videre utover i kapitlet. Fire slektsledd etter Adam føder Jared sønnen Henok. Om ham står det følgende i vers 24:

Henok vandret med Gud. Så var han ikke mer, for Gud tok ham til seg.

Bibelselskapets oversettelse bruker skrivemåten “Henok” basert på det hebraisket egennavnet “Hanok”. På gresk skrives navnet “Enok”, det vil si uten h, fordi det greske alfabetet mangler bokstaven h. I denne artikkelen brukes skrivemåten “Enok”.

Siden Enoks bok er lite kjent for de fleste bibellesere, skal jeg gjengi en del innhold fra den. I denne artikkelen kommer jeg ikke til å ta med noe fra de kapitlene som beskriver hvordan engler ga Enok åpenbaringer – jeg kommer til å konsentrere mine sammendrag om de kapitlene (6-16) som er relevante for å kunne forstå 1 Mos 6,1-8. Men før vi gir oss i kast med tekstene fra Enoks bok, vil jeg si litt generelt om boken.

Mye av stoffet til denne artikkelen er basert på bøker skrevet av Dr. Michael S. Heiser. Han har skrevet en tobinds kommentar til Enoks bøker, og han har utdypet sammenhengene mellom Enoks bok, GT og NT i boken «Reversing Hermon. Enoch, The Watchers & The Forgotten Mission of Christ», Defender Publishing, 2017; og i boken “Demons”, Lexham Press 2020.

Basert på kildemateriale og innhold har fagmiljøet delt Enok-skriftene i tre bøker: 1. Enok, 2. Enok og 3. Enok. I denne artikkelen vil jeg bare gjengi tekst fra 1. Enoks bok. For enkelhets skyld vil den her bli omtalt som Enoks bok. Boken tilhører en bibelsk litterær sjanger som kalles «apokalyptisk litteratur», det vil si åpenbaringslitteratur som kan handle om hva som vil utfolde seg i endetiden eller fram mot enden.

Det kildematerialet som er tilgjengelig for oss i dag, synes å ha vært skrevet i litt ulike perioder. De eldste manuskriptene til den delen av Enoks bok vi skal gjengi fra her (1. Enok 1-36) er skrevet på arameisk. Forskerne på materialet synes å være enige om at dette kildematerialet daterer seg til det tredje århundre før Kristus. Blant Qumran-funnene («Dødehavsrullene») er Enoks bok en av de skriftene som det finnes flest fragmenter av.

Enoks bok er ikke å finne i vår Bibel – den er ikke blant de såkalte kanoniske skriftene. Men den finnes i den etiopiske Bibelen. Dette henger sammen med at jødedommen hadde fått et sterkt innpass i Etiopia før Kristi fødsel – tenk bare på fortellingen om den etiopiske hoffmannen i Apg 8,26-40. Og etter at de troende i Etiopia tok imot Kristus, beholdt de det som i noen århundrer før Kristus ble oppfattet som kanoniske *jødiske* skrifter, og Enoks bok var på den tiden blant disse.

(Se følgende oversikt over hvilke jødiske skrifter utenfor den protestantiske kanon som er med i andre kirkesamfunns gammeltestamentlige del av Bibelen: [Den Hebraiske Bibels kanon - Wikipedia, den frie encyklopædi](#))

Det er godt kjent at en håndfull kristne skribenter betraktet 1. Enok som en del av «Skriftene». Blant disse finner vi Tertullian (ca. år 155-240). Han begrunner sitt standpunkt ut fra 2. Tim 3,16: «Hver bok i Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring, tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd,». Videre finner vi at Ireneus, Justinus martyr, Origenes og Klemens av Alexandria i sine verker har sitert fra Enoks bok.

Michael Heiser argumenter ikke for at Enoks bok burde vært en del av den bibelske kanon, men at den bør leses av vår tids kristne, på samme måte som den åpenbart var lest og kjent for forfatterne av NT. I NT finner vi dels direkte sitater fra Enoks bok, og dels finner vi uttryksmåter som er hentet fra eller henspiller på Enoks bok. De mest åpenbare eksemplene finner vi i Hebr 11,5 og Jud 1,14 fordi Enoks navn nevnes direkte i de skriftstedene. Men det finnes flere andre steder i NT hvor vi finner tankegods og vendinger fra Enoks bok, uten at Enok er direkte henvist til.

Når jeg i det følgende presenterer noen sitater fra Enoks bok, er de hentet fra en PDF-versjon utarbeidet av Kris Guleng i 2007. Han laget denne PDF-versjonen ved å skrive av en bok som i sin tid ble utgitt på [Esca forlag](#), og som er basert på den etiopiske oversettelsen. Gulengs PDF-versjon kan lastes ned fra Kristkirkens Timoteus-prosjekt på samme webside som dette manuskriptet publiseres. I det utdraget av bokutgivers forord som er gjengitt i Gulengs PDF-versjon, finnes det ingen datering. Det finnes heller ingen informasjon om hvem som har utført oversettelsen fra etiopisk til norsk. For oss som

lever nå virker språkføringen i oversettelsen noe gammelmodig og litt vanskelig å forstå. I stedet for å gjengi lange sitater, har jeg derfor i all hovedsak valgt å oppsummere med egne ord de viktigste avsnittene. Den interesserte leser vil i et appendiks i mitt nedlastbare manuskript finne den fulle teksten til de kapitlene i 1. Enok som er relevante for å forstå 1. Mosebok 6,1-8.

200 falne gudesønner sverger en ed

La oss så ta fatt på hvordan innholdet i Enoks bok kaster lys over 1 Mos 6,1-8.

Når det gjelder uttrykket «gudesønnene» (hebraisk: *benej ha-'elohim*) i 1. Mos 6,2 og 4, gjorde jeg rede for dette i artikkelen «Bakteppe for 1. Mosebok og Bibelen for øvrig». Når jeg nå skal sitere fra en norsk oversettelse av Enoks bok, vil vi oppdage at hos Enok blir disse åndsvesener dels omtalt som «engler» og dels som «vektere», og disse vekterne tilsvarer slike som i Dan 4,13-23 i Bibelselskapets oversettelse kalles for vokterne, og i Daniels bok omtales disse også som «de hellige».

Her kommer det første direkte sitatet, og det gjengir de første 6 versene av kapittel 6 i Enoks bok:

1. Og det skjedde da menneskebarna var blitt tallrike, ble der født skjønne og yndige døtre. 2. Og englene, himmelens barn, så dem og fattet begjær til dem, og de sa til hverandre: Se, vi vil utvelge oss hustruer av menneskebarna, og vi vil avle barn. 3. Men Semjaza, som var deres overhode, sa til dem: Jeg frykter for at dere kanskje ikke for alvor vil gjøre dette, så at jeg alene må bøte for en stor synd. 4. Men alle svarte ham og sa: La oss sverge og nedkalle gjensidig forbannelse over oss alle, på at vi ikke fraviker fra denne plan, men vil utføre den. 5. Derpå svor de alle under ett og bandt seg dertil ved innbyrdes forbannelse. 6. Og de var i alt 200 som i Jares dager steg ned på toppen av fjellet Hermon, og de kalte fjellet Hermon, fordi de hadde svoret og bundet seg ved innbyrdes forbannelse derpå.

Det vi leser her, er at engler (som i dette avsnittet også omtales som «himmelske barn»), fikk lyst på vakre kvinner blant menneskene på jorden. Noen av disse åndsvesener ønsket å lage barn med kvinner. Ut fra teksten er det tydelig at de vet at dette vil være et alvorlig opprør mot Guds orden, for lederen for denne gruppen, Semjaza, er redd for at de andre i gruppen vil trekke seg slik at han da vil måtte stå til ansvar for en stor synd helt alene. Men gruppen sverger en ed til hverandre at de vil stå sammen om det, og 200 åndsvesener stiger ned på fjellet Hermon.

Forføring av kvinner, kjempene, kunnskap om okkulte hemmeligheter

Det vi kan lese i Enoks bok kapittel 7, er at disse englene gjorde alvor av sitt forsett og tok seg hver sin kone som de hadde seksuell omgang med. Og blandingsavkommet mellom et himmelsk vesen og et menneske ble ikke vanlige menneskebarn, men kjemper. Disse kjempene måtte ha tilsvarende mye mat, og spiste etter hvert alt som menneskene med stort strev hadde dyrket. Til slutt klarte ikke menneskene å fø dem lenger. Da tok kjempene for seg av fugler og fisk. De begynte å spise kjøtt og blod – ikke bare av dyr, men også menneskekjøtt. Så står det til slutt: «Da anklaget jorden overtredene».

Vekterne gir kunnskap om metaller, våpen og magi

I kapittel 8 kan vi lese at englene, eller vokterne, ikke bare avlet avkom med menneskene, men at de også lærte dem forskjellige ting: Menneskene fikk blant annet opplæring i å lage smykker og sminke – underforstått: for å gjøre seg forførerisk tiltrekkende. Og menneskene fikk opplæring i å lage våpen og i å bruke dem på hverandre. Resultatet beskrives slik: «Og det var stor og omfattende ugudelighet – de

bedrev hor og syndet, og alle deres veier var fordervet». Så står det til slutt: «Og da menneskene omkom, ropte de, og deres rop nådde himmelen».

Erkeenglene ser menneskene lide under vekternes urett

De ropte ikke forgjeves, for i kapittel 9 blir vi fortalt at menneskenes fortvilte rop blir hørt av Mikael, Uriel, Rafael og Gabriel – som i ettertid omtales som erkeengler, det vil si åndsvesener/voktere med stor myndighet som har forblitt lojale mot Guds ordninger. Og på menneskenes vegne tar de dette opp med «herrenes Herre og Gudenes Gud og kongenes Konge». Og de spør Gud hva de skal gjøre med Azazel og Semjaza, som var hovedlederne for gruppen på 200 gudesønner som hadde gjort opprør og forført menneskene til ondskap, vold og fordervelse.

Syndfloden forutsies, vekterne bindes, kjempene utslettes, rettferdighetens tidsalder

I kapittel 10 og 11 kommer et utførlig svar fra Gud, som jeg oppsummerer i det følgende:

- Først gir Gud erkeenglene i oppdrag å forberede Noah på syndfloden som skal komme. Dette oppdraget til erkeenglene lyder slik:
«Gå til Noa og si til ham i mitt navn: Skjul deg! Og åpenbar for ham den kommende ende, for hele jorden skal ødelegges. En syndflod skal komme over hele jorden og ødelegge det som er på den. Belær ham nå for at han kan unnsnippe og hans sæd bli bevart for alle verdens slekter.» (1 Enok 10,2-3)
- Så gir Gud erkeenglene i oppdrag å forkynne følgende dom over lederne for, og over hele den gruppen av voktere/gudesønner, som gjorde opprør: De skal bindes på hender og føtter og holdes fanget i mørke inntil de på dommens dag blir kastet i ilden.
- Noen merknader i parentes her:
Når vi leser slike ord og utsagn i Enoks bok, går tankene raskt til følgende steder i NT:
-> I 2 Pet 2,4 leser vi: «For Gud skånte ikke engler som hadde syndet, men styrtet dem ned i avgrunnen, hvor de holdes i varetekt med mørkets lenker til dommen».
-> I Matt 24,41 leser vi: «Så skal han si til dem på venstre side: 'Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild som er gjort i stand for djevelen og englene hans».
-> Og i Åp 20,10 leser vi: «Og djevelen, som hadde forført dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor også dyret og den falske profeten er. Der skal de pines dag og natt i all evighet».
- Vi oppdager her at disse skriftstedene i NT samstemmer med budskapet i Enoks bok når det gjelder det at opprørere skal holdes fanget i mørket og på dommens dag bli kastet i sjøen med ild. Dette budskapet om å bli kastet i den evige ild finnes ingen steder i Det Gamle Testamentet - ikke engang i noen av de mange stedene i GT som profeterer om "Herrens dag" - det er bare hos Enok og i NT vi finner dette budskapet om at de falne englene på dommens dag skal bli ført ned i avgrunnen med ild.
- Fra denne parenteser vender vi tilbake til oppsummeringen av Enok 10:
Når det gjelder blandingsavkommet av gudesønnene fikk med kvinner, forkynner Gud at de skal tilintetgjøres. Enoks bok bruker uttrykkene «bastardene» og «horebarna» om dem.
- Igjen er det på sin plass å skyte inn en liten fotnote om en assosiasjon til et uttrykk som brukes i NT:
-> Av 1 Enok kapittel 15, som vi skal ta for oss om litt, fremgår det at når kjempene (hos Enok også omtalt som «bastardene») dør, skal de fortsette et ikke-kroppslig liv på og under jorden som demoner («onde ånder»). Når onde ånder eller demoner gang på gang i NT blir omtalt som

«urene ånder», er dette et parallelt uttrykk til betegnelsen «bastardene» som brukes i Enoks bok. Disse åndene er urene fordi de er et resultat av en blanding av det vi her litt omtrentlig kan kalle to arter eller raser. I avl av dyr, for eksempel når det gjelder hester eller hunder, snakker vi om at et dyr kan være renrasert. Dersom det ikke er av ren rase, er det rasemessig logisk sett urent, eller en «bastard» som vi ofte sier om dyr. De urene åndene er med andre ord oppstått gjennom blandings-avl.

- Så til slutt i Enok 10 proklamerer Gud en ny tidsalder hvor jorden renses for all vold, hvor rettferdighet og sannhet råder, hvor hele jorden skal dyrkes og tilplantes med trær og være full av velsignelse og ingen ødeleggelse skal komme over den i evighet.

Fordervelse på jorden

Når vi nå nærmer oss avslutning, kaster vi et lite tilbakeblikk på de spørsmålene vi innledningsvis stilte oss til 1 Mos 6,1-8. Vi opplever vel at det vi har gjengitt fra Enoks bok langt på veg har gitt oss svar, men når det gjelder det siste spørsmålet, har Enoks bok kapittel 15 og 16 enda flere forklaringer å gi oss. Dette spørsmålet var slik: «Er det en sammenheng mellom menneskenes store ondskap og det som står i de foregående versene om gudesønnene, menneskedøtrene og kjempene?».

Før jeg gjengir hovedtrekket av innholdet i kapittel 15 og 16, vil jeg ganske kort fortelle at i kapittel 12 sender Gud Enok til vekterne med dom. I kapittel 13 kan vi lese at vekterne ber Enok være deres mellommann og gå til Gud og be ham om nåde for dem. Kapittel 14 handler om at Enok har et drømmesyn om hva Gud vil svare vekterne, og i sitt syn ser han Herren på sin flammende trone.

Det er særlig den siste delen av kapittel 15 som kaster ytterligere lys over 1 Mos 6,1-8. Vi leser der at når kjempene (det som tidligere var omtalt som bastardavkommet) etter hvert blir drept, fortsetter de en tilværelse på jorden og under jorden som onde ånder (demoner). For å sitere vers 9:

Onde ånder er utgått av deres legemer, for de er skapt ovenfra, og fra de hellige vektere var deres begynnelse og første opprinnelse. Onde ånder skal de være på jorden, og kalles onde ånder.

Det står videre at disse kjempenes ånder – demonene – øver fordervelse og overfall og kamp og bringer ødeleggelse på jorden og volder sorg, og at disse åndene vil reise seg mot menneskebarna og mot kvinnene, for de er utgått fra dem. Demonene som stammer fra de døde kjempene, er onde åndsvesener som beveger seg usynlig rundt på jorden og som gjør sitt beste for å forvrengte menneskenes tenkning, følelser og sinnelag.

– Dette gir oss en god forklaring på sammenhengen mellom det som står i 1 Mos kapittel 6 vers 5 om menneskenes store ondskap og det som står i vers 2 og 4 om gudesønnene, menneskedøtrene og kjempene.

Det teologiske budskapet i 1 Mosebok 6,1-8

Da gjenstår det bare å besvare det siste av våre innledende spørsmål til 1 Mos 6,1-8, nemlig: Hva ligger i utsagnet i vers 4 om at gudesønnene og kjempene var «de mektige fra eldgammel tid, de navngjetne»? Svaret på dette finner vi ikke direkte i Enoks bok, men det ligger der indirekte ved å sammenligne hva som står i Enoks bok (og i 1. Mosebok 6,1-8) med lignende skrifter fra nabokulturene.

Situasjonen er nemlig den at historier om guder eller gudesønner som avler kjemper med menneskedøtre, ikke er unike fortellinger for den israelittiske kulturen. Lignende fortellinger finnes også i andre kulturer i oldtiden, og er særlig kjent fra mesopotamiske og greske sagaer. I de mesopotamiske

skriftene finner vi en historie som er ganske parallell med 1 Mos 6,1-8 i det såkalte Gilgamesj-kvadet. Videre er Gilgamesj nevnt i et jødisk skrift fra Qumran, og dette jødiske skriftet omtales på engelsk som «Book of Giants», på norsk: Boken om kjempene. Mye kan tyde på at da 1. Mosebok ble skrevet, var disse fortellingene, som på et eller annet tidspunkt ble nedskrevet i Enoks bok, godt kjent både blant israelittene og blant andre folk og kulturer i oldtiden. De eldste babylonske kildene om *deres* versjon av fortellingen daterer seg tilbake til 1800 f.Kr., med andre ord 500-600 år før Mosebøkene ble skrevet (se [Gilgamesh - Wikipedia](#) og [Epic of Gilgamesh - Wikipedia](#)). Da 1. Mosebok ble skrevet, trengte forfatteren derfor bare å skrive et helt kortfattet sammendrag med noen hovedpoeng fra fortellingen i det som nå er kjent som 1. Enok kapittel 6-16, for israelittene i samtiden hadde allerede *hørt eller lest* historien.

Der er en vesentlig forskjell mellom den israelittiske fremstillingen av historien og de andre kulturenes fremstilling av den: I de andre kulturenes skrifter blir gudesønnene og blandingsavkommet deres, kjempene, oppfattet som beundringsverdige helter fordi de var mektige og kunnskapsrike og fordi de lærte menneskene ting som på den tiden var ukjent for menneskeheten.

I de jødiske skriftene blir disse gudesønnene og kjempene langt fra omtalt som helter: De blir fremstilt som opprørere og skurker som forvoldte ødeleggelse og ondskap mot menneskeheten fordi de hadde handlet stikk imot Guds ordninger. Det høres så flott ut når det i 1 Enok 7,1 står at vekterne ga menneskene «veiledning i å skjære røtter og bruken av urter». Både sett i lys av uttrykkene «tryllemidler og besvergelses» tidligere i det samme verset og i lys av annen informasjon i Enoks bok, skal vi ikke se bort fra at menneskene ikke bare fikk opplæring i bruk av vegetariske ingredienser til matlagingen, men at de også fikk opplæring i bruk av naturens rusmidler og gifter. Det er nærliggende å forstå den overføringen av himmelske kunnskaper til menneskene som disse vokterne sto for, som en overskridelse av den guddommelige orden som skulle råde i forholdet mellom det himmelske og det jordiske. (Michael S. Heiser: «Reversing Hermon», side 32).

Innholdet i 1 Mos 6,1-8 må oppfattes som polemikk mot historiefortellingen til omkringliggende kulturer: Dette innholdet i 1. Mosebok ble etter alt å dømme skrevet for å gjøre det klart for israelittene at det som skjedde mellom gudesønnene og menneskedøtrene *ikke* var noe velgjørende for menneskeheten. Det var det motsatte, nemlig en grov overtredelse mot himmel og jord som ville forderve menneskeheten og som produserte en nedstammingslinje som senere ville bli en trussel mot selve eksistensen av Israel, som er Jahves arvelodd og hans eget folk (5 Mos 32,8-9). (Michael S. Heiser: «Reversing Hermon», side 50).

Mens menneskenes første opprør skjedde i Eden, er det handlingene til disse vokterne som virket som en katalysator for å spre ondskap og fordervelse blant menneskeheten. (Michael S. Heiser: «Reversing Hermon», side 32).

Det er da ikke til å undres over at både jødiske forfattere, som før Kristi fødsel skrev om den kommende Messias, og de nytestamentlige forfatterne, som skrev om Jesus fra Nasaret, hadde i tankene at Messias, gjennom sitt komme og sin gjenkomst, ville reversere den ondskapen gudesønnene avstedkom da de steg ned på fjellet Hermon og begynte å avle avkom med menneskedøtrene. (Michael S. H
Michael S. Heiser: «Reversing Hermon», side 52).

Appendiks: Første Enoks bok kapittel 6-16

Kapitteloverskriftene er lagt inn av Kris Guleng

6

200 falne engler (vektene) sverger en ed, overhodenes navn

1. Og det skjedde da menneskebarna var blitt tallrike, ble der født skjønne og yndige døtre. 2. Og englene, himmelens barn, så dem og fattet begjær til dem, og de sa til hverandre: Se, vi vil utvelge oss hustruer av menneskebarna, og vi vil avle barn. 3. Men Semjaza, som var deres overhode, sa til dem: Jeg frykter for at dere kanskje ikke for alvor vil gjøre dette, så at jeg alene må bøte for en stor synd. 4. Men alle svarte ham og sa: La oss sverge og nedkalle gjensidig forbannelse over oss alle, på at vi ikke fraviker fra denne plan, men vil utføre den. 5. Derpå svor de alle under ett og bandt seg dertil ved innbyrdes forbannelse. 6. Og de var i alt 200 som i Jares dager steg ned på toppen av fjellet Hermon, og de kalte fjellet Hermon, fordi de hadde svoret og bundet seg ved innbyrdes forbannelse derpå. 7. Dette er deres overhoders navn: Semjaza, deres overhode, Arakiba, Rameel, Kokabiel, Tamiel, Ramiel, Daniel, Ezekiel, Baraquel, Azazel, Armaros, Batarel, Ananel, Zaqiel, Samsapeel, Satarel, Turel, Jomjael, Sariel. 8. Dette er deres ledere over ti og alle de andre under dem.

7

Forføring av kvinner, kjempene, kunnskap om okkulte hemmeligheter

1. Disse, og alle de andre med dem, tok seg hustruer, og hver især utvalgte seg én. Og de begynte å gå inn til dem, og de hadde omgang med dem. De lærte dem tryllemidler og besvergelses og ga dem veiledning i å skjære røtter og bruken av urter. 2. Og de ble svangre og fødte store kjemper, hvis høyde var tre hundre alen. 3. Disse fortærte alt som menneskene møysommelig hadde produsert, helt til menneskene ikke lenger kunne fø dem. 4. Så vendte kjempene seg mot menneskene for å fortære dem. 5. Og de begynte å synde mot fuglene og dyrene og krypdyrene og fiskene og å fortære hverandres kjøtt og drikke blodet. 6. Da anklaget jorden overtredene.

8

Vektene gir kunnskap om metaller, våpen, og magi

1. Og Azazel lærte menneskene å lage sverd og kniver, skjold og brystpansere, og han viste dem metallene og deres forarbeidning og å lage armringer og smykker og bruken av øyensminke og forskjønnelse av øyenbrynene og den mest kostbare og utsøkte av alle stener og alle slags fargestoffer. 2. Og der var en stor og omfattende ugudelighet. Og de bedrev hor og syndet, og alle deres veier var fordervet. 3. Semjaza underviste besvergerne og dem som skar røtter, Armaros i løsningen av trylleformularer, Baraquel lærte dem stjernetydning (astrologi). Kokabiel lærte dem tegnene. Tamiel underviste i iakktagelse av stjerner og Sariel i månens løp. 4. Og da menneskene omkom, ropte de, og deres rop nådde himmelen.

Erkeenglene ser menneskene lide under vekternes urett

1. Da skuet Mikael, Uriel, Rafael og Gabriel ned fra himmelen og så alt blodet som ble utgytt på jorden, og all den urett som ble gjort på jorden. 2. Og de sa til hverandre: Hør ropet fra deres skrik om hjelp! Mennesketom roper jorden inntil himmelens porter. 3. Og nå til dere, dere himmelens hellige, klager menneskenes sjeler, idet de sier: Bring vår sak for Den Høyeste! 4. Og de sa til kongenes Herre: Du er herrenes Herre og gudenes Gud og kongenes Konge, og din herlighets trone består i all evighets slekter, og ditt navn er hellig og høylovet i all evighet. 5. Du har skapt alt, og makten over alt er hos deg, og alt er åpenbart og klarlagt for deg. Du ser alt, og der er intet som kan skjules for deg. 6. Du har sett hva Azazel har gjort, hvorledes han lærte menneskene all uretten på jorden og åpenbarte de evige hemmeligheter som var beredt i himmelen, og som menneskene strebet etter å kjenne, 7. og Semjaza som du ga makt til å herske over alle sine ledsagere. 8. De gikk inn til menneskebarnas døtre på jorden og sov hos disse kvinner og besmittet seg, og de åpenbarte dem alle synder. 9. Og kvinnene fødte kjempere som forårsaket at hele jorden ble full av blod og urett. 10. Og se nå, de dødnes sjeler roper og anklager inntil himmelens porter, og deres skrik er steget opp og kan ikke komme bort på grunn av den urett som øves på jorden. 11. Men du vet alt før det skjer, og du vet dette og tåler dem, men du forteller oss ikke hva vi skal gjøre med dem på grunn av dette.

Syndfloden forutsies, vekterne bindes, kjempene utslettes, jordens renselse, rettferdighetens tidsalder

1. Da sa den Høyeste, den Store og Hellige talte og sendte Uriel til Lameks sønn, og sa til ham: 2. Gå til Noa og si til ham i mitt navn: Skjul deg! Og åpenbar for ham den kommende ende, for hele jorden skal ødelegges. En syndflod skal komme over hele jorden og ødelegge det som er på den. 3. Belær ham nå for at han kan unnsnippe og hans sæd bli bevart for alle verdens slekter. 4. Og Herren sa fremdeles til Rafael: Bind Azazel på hender og føtter og kast ham ut i mørket og åpne ørkenen som er i Dudael og kast ham derut, 5. og kast ru og skarpe stener over ham og innhyld ham i mørke, og der skal han bo for evig, og tildekk hans ansikt så han ikke ser lyset. 6. På dommens store dag skal han kastes i ilden, 7. og helbred jorden som englene fordervet, og forkynn jordens helbredelse for at de skal helbrede jorden og for at ikke alle menneskebarna skal omkomme på grunn av alle de hemmeligheter som vekterne åpenbarte. 8. Og hele jorden ble fordervet av Azazels lære og handlinger, og tilskriv ham all synd. 9. Og til Gabriel sa Herren: Gå til bastardene og de forkastede og til horebarna og tilintetgjør horebarna og vekternes barn blant menneskene, og før dem ut og send dem mot hverandre, for at de kan drepe hverandre i kamp for et langt liv skal de ikke få. 10. Og alt som deres fedre ber deg om skal de ikke oppnå for deres barn, for de håper å leve et evig liv, og at de hver især skal leve 500 år. 11. Og til Mikael sa Herren: Gå, bind Semjaza og hans ledsagere som forenet seg med kvinnene, for sammen med dem å besmitte seg ved deres urenheter. 12. Og når alle deres barn har drept hverandre, og når de har sett deres kjæres undergang, så bind dem for 70 slektsledd under fjellenes grunn inntil deres doms og endeliks dag, inntil dommen fullbyrdes for all evighet. 13. Og i de dager skal man føre dem ned i ildens avgrunn. I pine og fengsel skal de innesluttet for evig. 14. Og når noen dømmes og går til grunne, skal de fra nå av være bundet sammen med dem til alle slekters ende. 15. Og tilintetgjør alle de vellystige sjeler og vekternes barn, fordi de forbrøt seg mot menneskenes barn. 16. Utrydd all vold fra jordens overflate, og enhver dårlig gjerning skal opphøre, og rettferdighetens og sannhetens plante skal komme til syne og være til velsignelse. Rettferdighetens og sannhetens verk skal være plantet for evig med fryd. 17. Og nå skal de rettferdige unnfly og leve inntil de har avlet tusen barn, og alle deres ungdoms og

alderdoms dager skal de fullende i fred. 18. Og i de dager skal hele jorden dyrkes med rettferdighet og helt tilplantes med trær og være full av velsignelse. 19. Og alle liflige trær skal plantes på den, og man skal plante vinranker på den. Og den vinranke som plantes på den skal gi vin i overflod. Og av alle slags sæd som såes i den, skal ett mål gi tusen, og ett mål oliven skal gi ti mål utpresset olje. 20. Og du skal rense jorden for vold og all urett og for all synd og for all ugudelighet, og all urenhet som gjøres på jorden skal du utrydde fra jorden. 21. Og alle menneskebarna skal være rettferdige, og alle folkeslag skal prise og ære meg, og alle skal tilbe meg. 22. Og jorden skal renses for all fordervelse og for all synd og for all straff og for all pine, og jeg vil ikke lenger sende slikt over den fra slekt til slekt i evighet.

11

Himmelens forrådskamre med velsignelse

1. Og i de dager vil jeg åpne himmelens forrådsammere med velsignelse for å sende dem ned over jorden, over menneskebarnas verk og arbeide. 2. Og fred og sannhet skal være forenet i alle verdens dager og i alle verdens slekter.

12

Gud sender Enok til vekterne med dom

1. Før disse begivenheter var Enok skjult, og ingen menneskebarn visste hvor han var skjult, eller hvor han oppholdt seg, eller hvor det var blitt av ham. 2. Og alle hans gjerninger og alt hva han foretok seg var sammen med vekterne og de hellige. Slik var hans dager. 3. Og jeg, Enok, priste Høyhetens Herre og Verdens Konge, og se – vekterne ropte på meg, Enok, skriveren, og sa til meg: 4. Enok, rettferdighetens skriver, gå og forkynn himmelens vektere som forlot den høye himmel, det hellige og evige oppholdssted og besmittet seg med kvinner og gjorde som menneskebarna gjør. De tok seg hustruer og begikk en stor forsyndelse på jorden: 5. de skal ikke få fred og syndsforlatelse. 6. Og fordi de gleder seg over deres barn, skal de få se på at deres kjære blir drept og jamre seg over deres barns undergang. Og de skal for alltid be, men ikke få barmhjertighet og fred.

13

Vekterne ber om Guds nåde med Enok som mellommann

1. Og Enok gikk bort og sa til Azazel: Du skal ikke få fred; en streng dom er avsagt over deg. Man skal legge deg i lenker, 2. og ettergivenesshet og forbønn skal ikke bli deg til del, på grunn av den vold og synd som du viste menneskene. 3. Da gikk jeg bort og talte til dem alle sammen. Og de ble alle forferdet, og forferdelse og beven grep dem. 4. Og de ba meg å skrive et bønneskrift for dem, så de kunne få tilgivelse, og om at deres bønneskrift måtte bli brakt opp til himmelens Herre. 5. For de kunne heretter ikke tale eller løfte deres øyne til himmelen av skam over deres synder som de er dømt for. 6. Derfor skrev jeg deres bønneskrift og anmodning om nåde for deres ånder, og for hver især av deres gjerninger, og for det som de ba om å få tilgitt og forlengelse av deres levetid. 7. Og jeg gikk bort og satte meg ved Dans vann i Dan, sydvest for Hermon, og jeg leste opp deres bønneskrift til jeg falt i søvn. 8. Og se, en drøm kom over meg, og syner falt over meg. Jeg så syner med en straffedom, og der lød en stemme til meg som sa at jeg skulle tale til himmelens sønner og irettesette dem. 9. Og da jeg våknet,

gikk jeg til dem mens de alle var samlet i Abelsjaíl, som ligger mellom Libanon og Seniser, og de hadde tilhyllet sine ansikter. 10. Og jeg forkynte for dem alle de syner som jeg hadde sett i søvne, og jeg begynte å forkyne rettferdighetens ord og irettesette himmelens vektere.

14

Enok irettesetter og profeterer over vekterne, synet av Herren på sin flammende trone

1. Dette er rettferdighetens ord og irettesettelsen av vekterne, som er fra evighet, slik som Den Hellige og Store har befalt meg i hint syn. 2. Jeg så i min søvn som jeg nå vil forkyne med en tunge av kjøtt og med min ånde, som den Store har gitt menneskene i munnen, for at de derved kan tale med hverandre og ha forståelse med hjertet som han. 3. Likesom han har skapt menneskene og gitt dem å forstå erkjennelsens ord, således har han også skapt meg og pålagt meg å irettesette vekterne, himmelens sønner. 4. Jeg skrev ned deres bønn, men i mitt syn ble det vist meg at deres bønn ikke ville bli oppfylt i alle verdens dager, og at dommen over deres endeligt er avsagt, og at dere intet vil få. 5. Heretter skal dere i all evighet ikke mer stige opp til himmelen, og det er befalt at dere skal bindes på jorden alle verdens dager. 6. Og før dette skjer skal dere se at deres barn blir drept, og dere skal ikke få lov til å beholde dem, men de skal falle for sverdet før dere. 7. Og dere skal ikke få oppfylt deres bønn for dem, og heller ikke for dere selv. Og selv om dere gråter og ber får dere ikke sagt et ord fra det skrift som jeg har skrevet. 8. Og for meg ble synet vist på følgende måte: Se, skyer ropte til meg i synet, og tåke ropte på meg i stjernenes løp og lyn skyndte på meg og drev meg avsted, og vindene i synet fikk meg til å fly og skyndte på meg og løftet meg opp til himmelen. 9. Jeg gikk inn til jeg nærmet meg en mur som var bygget av krystallsten og omgitt av ildtunger, og de begynte å gjøre meg redd. 10. Og jeg gikk inn i ildtungene, og jeg nærmet meg et stort hus som var bygget av krystallsten og veggene i huset var likesom et mosaikkgulv og krystallsten, og gulvet var av krystall. 11. Taket var likesom stjernenes løp og lyn, og midt iblant dem var det ildkjeruber, og deres himmel var som vann. 12. Det var en flammende ild rundt omkring veggene, og dets dør brente i luer. 13. Og jeg gikk inn i dette hus, og det var varmt som ild og kaldt som is. Det var ingen livsglede i det. Skrekk la seg over meg og skjelving grep meg. 14. Idet jeg rystet og skalv, falt jeg på mitt ansikt, og jeg så i mitt syn 15. Og se! det var et annet hus som var større enn dette, og døren var helt åpen for meg, og det var bygget av ildtunger. 16. På alle måter var det så ypperlig i herlighet og prakt og størrelse, at jeg ikke kan fortelle dere om dets herlighet og størrelse. 17. Dets gulv var av ild, og over det var det lyn og stjernenes løp, og også dets tak var av flammende ild, 18. og jeg skuet og så deri en høy trone, og dens utseende var som is, og dens hjul var som den strålende sol, og der lød kjerubstemmer. 19. Og under tronen gikk der ut strømmer av flammende ild, så jeg ikke kunne utholde synet. 20. Og Den Store Herlighet satt på den, og hans klær var mere strålende enn solen og var hvitere enn all sne. 21. Og ingen av englene kunne gå inn og se hans ansikt for høyhet og herlighet, og ingen kjødelig kunne se ham. 22. Flammende ild omga ham, og en mektig ild sto foran ham. Og ingen av dem som omga ham kunne komme ham nær. Myriader av myriader sto foran ham, men han ønsket intet råd. 23. De helligste av de hellige som var nær ved ham, fjernet seg ikke om natten og trakk seg ikke bort fra ham. 24. Inntil da hadde jeg hatt et slør over mitt ansikt idet jeg skalv. Men Herren kalte på meg med sin egen munn, og sa til meg: Kom nær til meg, Enok, og til mitt hellige ord! Og en av de hellige kom og reise meg opp og førte meg til porten, men jeg senket mitt ansikt.

15

Guds vrede over vekterne, de avdøde kjempenes ånder er de onde ånder på jorden

1. Og han tok til orde og talte til meg, og jeg hørte hans røst: Frykt ikke, Enok, du rettferdige mann og rettferdighetens skriver; kom nær til meg og hør min røst! 2. Gå og si til himmelvekerne som sendte deg for å gå i forbønn for dem: Dere burde gå i forbønn for menneskene og ikke menneskene for dere. 3. Hvorfor forlot dere den høye og hellige og evige himmel og lå hos kvinnene, og gjorde dere urene med menneskenes døtre og tok dere hustruer og gjorde som jordens barn og avlet kjempesønner? 4. Skjønt dere var hellige og åndelige med delaktighet i et evig liv, gjorde dere dere urene med kvinnene, og med blodet av kjøtt avlet dere. Og dere begjærte menneskers blod, og dere avlet kjøtt og blod, som de som dør og går til grunne, pleier å avle. 5. Derfor ga jeg dem kvinner, for at de skulle besvangre dem, og barn bli født ved dem. På denne måten skulle det ikke mangle noe hos dem på jorden. 6. Dere var virkelig åndelige og hadde evig liv, et udødelig liv, i alle verdens slekter. 7. Derfor bestemte jeg ingen kvinner for dere. For himmelens åndelige har sine boliger i himmelen. 8. Og nå skal de kjemper som ble avlet av åndene og kjøttet, kalles onde ånder på jorden, og på jorden skal deres boliger være, og inne i jorden. 9. Onde ånder er utgått av deres legemer, for de er skapt ovenfra, og fra de hellige vektere var deres begynnelse og første opprinnelse. Onde ånder skal de være på jorden, og kalles onde ånder. 10. Himmelenes ånder skal ha sine boliger i himmelen, og jordens ånder, som ble født på jorden, skal ha sine boliger på jorden. 11. Og åndene til kjempene, Nafilim, som øver fordervelse og overfall og kamp og bringer ødeleggelse på jorden og volder sorg, de spiser ikke noe, de tørster ikke og kan ikke iakttas. 12. Disse ånder vil reise seg mot menneskebarna og mot kvinnene, for de er utgått fra dem.

16

Kjempene ødelegges uten dom

1. Fra den tiden da kjempene blir drept og ødelagt og døde, da deres ånd gikk ut av deres legeme, skal de ødelegges uten dom, - således skal de ødelegges inntil dagen for fullendelsen av den store dom over vekterne og de ugudelige, da alt skal fullendes og når den store verden avsluttes. 2. Si nå til vekterne som sendte deg for å gå i forbønn for dem som tidligere var i himmelen, 3. si nå: Dere var i himmelen, og alle hemmeligheter var ikke åpenbart for dere, men dere kjente en forkastelig hemmelighet, og denne fortalte dere i deres hjertes hårdhet til kvinnene, og ved denne hemmelighet øver kvinner og menn meget ondt på jorden. 4. Si derfor til dem: Dere skal ingen fred ha.